

Fremsat den 11. november 2009 af kulturministeren (Carina Christensen)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om sikring af kulturværdier i Danmark

(Værdi- og aldersgrænse, sagsbehandlingstid, strafferamme, forældelsesfrist mv.)

§ 1

I lov nr. 332 af 4. juni 1986 om sikring af kulturværdier i Danmark, som ændret ved § 44 i lov nr. 473 af 7. juni 2001, foretages følgende ændringer:

1. I § 2, stk. 1, nr. 2, ændres »100.000 kr.« til: »150.000 kr.« og »100 år« til: »50 år«.

2. I § 2, stk. 4, ændres »ministeren for kulturelle anliggender« til: »kulturministeren«.

3. I § 2 indsættes som *stk. 5*:

»Det i stk. 1, nr. 2, nævnte beløb reguleres årligt pr. 1. januar efter udviklingen i det af Danmarks Statistik offentliggjorte forbrugerprisindeks. Reguleringen foretages på grundlag af forbrugerprisindeksets årsgennemsnit i forhold til det foregående år. Beløbet afrundes til nærmeste hele 1000 kr.«

4. I § 2 indsættes som *stk. 6*:

»Kulturministeren bekendtgør årligt reguleringen, jf. stk. 5.«

5. § 5, stk. 2, affattes således:

»Kulturministeren kan fastsætte regler om kulturværdiudvalgets virksomhed, herunder regler om, at auktionshuse skal informere Kulturværdiudvalget, når der udbydes kulturgenstande, der er omfattet af loven, og om at auktionshuse skal informere købere af sådanne genstande om regler for udførsel.«

6. I § 6 indsættes som *stk. 4*:

»Kulturværdiudvalget kan dog forlænge sagsbehandlingsfristen i stk. 2 i indtil 6 måneder, hvis særlige omstændigheder taler for det.«

7. I § 7, stk. 1, nr. 1, ændres »100 år« til: »50 år«.

8. I § 7 indsættes som *stk. 2*:

»Kulturministeren kan fastsætte nærmere regler om sagsbehandling i sager om udførsel i de tilfælde, der er nævnt i stk. 1.«

9. I § 13 indsættes som *stk. 2 - 4*:

»*Stk. 2.* Straffen kan stige til fængsel i indtil 1 år, såfremt overtrædelsen er begået med forsæt, og der i øvrigt foreligger skærpende omstændigheder.

Stk. 3. Der kan pålægges selskaber mv. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens kapitel 5.

Stk. 4. For overtrædelser af denne lov er forældelsesfristen 5 år.«

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft 1. marts 2010.

Stk. 2. Loven finder således ikke anvendelse på ansøgninger om udførsel af kulturgenstande, der er indgået før lovens ikrafttræden.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse:

1. *Indledning*
2. *Baggrund og overvejelser*
3. *Hovedpunkter i lovforslaget*
 - 3.1. *Ændring af alders- og værdigrænser*
 - 3.1.1. *Gældende ret*
 - 3.1.2. *Overvejelser*
 - 3.1.2.1. *Værdigrænse*
 - 3.1.2.2. *Aldersgrænse*
 - 3.1.3. *Forslag*
 - 3.2. *Bemyndigelse til fastsættelse af regler om auktionshuse.*
 - 3.2.1. *Gældende ret*
 - 3.2.2. *Overvejelser*
 - 3.2.3. *Forslag*
 - 3.3. *Sagsbehandlingsfrist*
 - 3.3.1. *Gældende ret*
 - 3.3.2. *Overvejelser og forslag*
 - 3.4. *Bemyndigelse til fastsættelse af regler om sagsbehandling i sager om udførsel af genstande.*
 - 3.4.1. *Gældende ret*
 - 3.4.2. *Overvejelser og forslag*
 - 3.5. *Forhøjelse af strafferamme*
 - 3.5.1. *Gældende ret*
 - 3.5.2. *Overvejelser og forslag*
 - 3.6. *Forlængelse af forældelsesfrist*
 - 3.6.1. *Gældende ret*
 - 3.6.2. *Overvejelser*
 - 3.6.3. *Forslag*
4. *Økonomiske konsekvenser for det offentlige*
5. *Administrative konsekvenser for det offentlige*
6. *Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet*
7. *Administrative konsekvenser for erhvervslivet*
8. *Administrative konsekvenser for borgerne*
9. *Miljømæssige konsekvenser*
10. *Forholdet til EU-retten*
11. *Høring*
12. *Sammenfattende skema*

1. Indledning

Dette lovforslag har til formål at gennemføre en række ændringer i den eksisterende lov om sikring af kulturværdier i Danmark (kulturværdiloven), som altovervejende i øvrigt har fungeret efter hensigten, siden loven trådte i kraft den 1. januar 1987. De foreslåede ændringer skal bl.a. ses på baggrund af de erfaringer, som Kulturværdiudvalget har draget som led i dets almindelige

virke og konkrete sagsbehandling i henhold til den eksisterende lovgivning.

Lovforslaget har til hensigt at indføre en højere værdigrænse, der årligt reguleres under hensyn til forbrugerprisindekset, og en lavere aldersgrænse for de genstande, der er omfattet af loven, at give Kulturværdiudvalget mulighed for i særlige tilfælde at kunne have en længere sagsbehandlingsfrist end 3 måneder samt at fastsætte en højere strafferamme for lovovertrædelser,

således at der er mulighed for fængselsstraf. Hertil kommer indførelse af en 5-årig forældelsesfrist for overtrædelser af loven. Endvidere har den generelle udvikling i auktionsbranchen, herunder især udbredelsen af internetauktioner, skabt behov for en bemyndigelse til udvidet regelfastsættelse om auktionshuses forpligtelser ved udbud af kulturgenstande. Endelig fastsættes en bemyndigelsesbestemmelse til kulturministeren om Kulturværdiudvalgets sagsbehandling i særlige sager.

2. Baggrund og overvejelser

Kulturværdiudvalget er den myndighed, der i henhold til § 5 i kulturværdiloven efter ansøgning meddeler udførselstilladelse for de kulturgenstande, der er omfattet af loven. Hvis en ansøgning om udførselstilladelse afslås, fremsætter udvalget tilbud om erhvervelse af genstanden til markedspris. Udvalget består af 5 medlemmer, hvoraf de 4 er udpeget *ex officio* som chefer for de 4 nationalinstitutioner på området. Det sidste medlem skal være lederen for et ikke-statsligt museum og udpeges for 4 år ad gangen.

Retsgrundlaget for Kulturværdiudvalgets virksomhed udgøres af kulturværdiloven, den tilhørende bekendtgørelse nr. 404 af 11. juni 1987 om sikring af kulturværdier i Danmark samt forretningsordenen af 12. maj 1987. Hertil kommer, at udvalget har udarbejdet en sagsbehandlingsinstruks af 9. maj 2001 og fastlagt sin sagsbehandling i et notat af 11. september 2001 om beskrivelse af procedurerne for Kulturværdiudvalget. Udvalget udgiver i øvrigt hvert år en årsberetning, som offentliggøres på udvalgets hjemmeside www.kulturvaerdier.dk.

Kulturværdiudvalget er endvidere central myndighed for formidling af samarbejde mellem relevante parter i henhold til lov nr. 1104 af 22. december 1993 (med senere ændringer) om tilbagelevering af kulturgoder, som ulovligt er fjernet fra et EU-medlemslands område mv. Loven gennemførte Rådets direktiv af 15. marts 1993 om samme emne. Endvidere gælder Rådets forordning af 9. december 1992 (med senere ændringer) med hensyn til kulturgenstande, der befinder sig i et EU-land, og som ønskes udført til et land uden for EU. I den forbindelse har Kulturværdiudvalget den funktion at behandle ansøgninger og udfærdige tilladelser til udførsel af kulturværdier til tredjelande. Anvendelsesområdet for de pågældende regelsæt er under hensyn til samarbejdsordningernes formål fastlagt i et bilag, hvor der for forskellige kategorier af kulturgenstande er fastsat værdi- og aldersgrænser.

Kulturministeriet finder, at kulturværdiloven altovervejende fungerer efter sin hensigt. Bortset fra en enkelt lovændring i 2001 vedrørende Kulturværdiudvalgets

sammensætning har kulturværdiloven været uændret, siden den trådte i kraft den 1. januar 1987. Kulturværdiloven blev i sin tid udarbejdet på grundlag af betænkning nr. 1040 fra 1985 med titlen »Kulturværdier«, der blev afgivet af det af kulturministeren i 1982 nedsatte udvalg om beskyttelse af kulturværdier i Danmark. Udvalgets nedsættelse havde dengang sammenhæng med, at de øvrige nordiske lande allerede havde gennemført beskyttelseslovgivning for kulturværdier, bl.a. efter anbefaling fra Nordisk Råd.

Af forarbejderne til kulturværdiloven fremgår, at lovens formål er at sikre den danske kulturarv med henblik på begrænsning af adgangen til at udføre såkaldt »umistelige« kulturværdier fra Danmark. Ved lovens tilblivelse blev det lagt til grund, at en fortsat ubegrænset udførselsadgang på længere sigt ville føre til uoprettelige tab. Samtidig blev det understreget, at behovet for en begrænsning af udførselsadgangen var af beskeden størrelse, bl.a. i erkendelse af at kunst som udgangspunkt ikke blot er et nationalt anliggende. Det blev således betragtet som en dansk samfundsinteresse, at dansk kunst kommer til udlandet, lige så vel som at udenlandsk kunst kommer til Danmark. Den foreslåede beskyttelsesordning blev i øvrigt anset for en forsigtig og beskeden begyndelse og for et arbejdsgrundlag, der senere kunne revideres på grundlag af indhøstede erfaringer.

Kulturværdiudvalget har over for Kulturministeriet oplyst, at det siden 1987 har nedlagt 96 udførselsforbud og efterfølgende foretaget erhvervelser af kulturgenstande i 85 af de pågældende sager (ofte omfattende flere kulturgenstande) i henhold til kulturværdilovens § 11. Udvalget har i perioden gennemgået mere end en million numre i auktions- og andre salgskataloger og behandlet over 1.700 individuelle ansøgninger om udførsel af konkrete kulturgenstande. Statistikken viser, at behovet for en begrænsning af udførselsadgangen som forventet ved lovens fremsættelse er forholdsvis beskeden.

Udvalget har oplyst, at det gennem årene generelt har anlagt en meget restriktiv fortolkning af, hvad der må anses for umistelige kulturværdier, hvilket også er i overensstemmelse med de overvejelser, der lå bag lovens tilblivelse.

Kulturministeriet finder, at de af udvalget nedlagte udførselsforbud og foretagne erhvervelser af kulturgenstande viser, at lovens formål er blevet tilgodeset, dvs. at de i lovens forarbejder omtalte »uoprettelige tab« af kulturarv er undgået.

Det er Kulturværdiudvalget, der på Kulturministeriets anmodning i en henvendelse til ministeriet i 2008 er kommet med forslag til, hvordan kulturværdiloven kan revideres, således at den bestående beskyttelsesordning

fastholdes med henblik på, at den også fremover vil være et effektivt og smidigt værn mod udførsel af væsentlige kulturværdier.

Som led i det lovforberedende arbejde har Kulturministeriet den 1. september 2009 været vært for et møde med indbudte repræsentanter fra Kulturværdiudvalget, auktionsbranchen og andre interessenter til kulturværdiloven. Mødets formål var at orientere om den forestående lovrevision, idet de deltagende samtidig fik mulighed for at fremkomme med synspunkter og kommentarer hertil. Mødets drøftelser er indgået i ministeriets videre overvejelser.

3. Hovedpunkter i lovforslaget

3.1. Ændring af alders- og værdigrænser

3.1.1. Gældende ret

Kulturværdilovens § 2, stk. 1, indeholder bl.a. et krav om, at kulturgenstande skal have en værdi på 100.000 kr. eller derover og være ældre end 100 år for at være omfattet af loven.

Ved udarbejdelsen af kulturværdiloven i 1986 blev den nuværende værdigrænse på 100.000 kr. fastsat under hensyn til den begrænsede handel med antikviteter og kunstgenstande, der havde en værdi af 100.000 kr. eller derover, og som kunne anses for hørende til danske kulturværdier.

Endvidere var der primært fokus på kulturgenstande, der havde opnået en vis alder, og derfor var det naturligt at tage udgangspunkt i 100 år som alderskriterium, bl.a. under henvisning til bygningsfredningslovens tilsvarende generelle aldersgrænse samt den traditionelle afgrænsning ved antikviteter. Imidlertid blev det hidtidige alderskriterium på 100 år i bygningsfredningsloven ved lovrevisionen i 1997 ændret til 50 år.

Efter kulturværdilovens § 2, stk. 4, er mulighed for, at kulturgenstande, som ikke opfylder de gældende alders- eller værdigrænser, alligevel kan blive omfattet af loven. Når særlige omstændigheder taler herfor, kan kulturministeren således, når udvalget stiller forslag herom, beslutte, at loven skal anvendes, uanset at lovens betingelser ikke er opfyldt.

3.1.2. Overvejelser

3.1.2.1. Værdigrænse

I den under pkt. 2 nævnte henvendelse til Kulturministeriet har Kulturværdiudvalget ikke foreslået en æn-

dring af kulturværdilovens generelle værdigrænse på 100.000 kr. Selvom prisudviklingen har medført, at antallet af handlede kulturgenstande, der er beskyttelsesværdige som følge heraf, siden 1987 er steget væsentligt, er det udvalgets vurdering, at 100.000 kr. bør fastholdes som værdigrænse. Udvalget har bl.a. henvist til, at kulturgenstande, som tilhører den umistelige kulturarv, ikke nødvendigvis er steget som følge af den almindelige prisudvikling.

Kulturministeriet tillægger det imidlertid afgørende vægt, at den almindelige prisudvikling har medført, at den nuværende værdigrænse ikke længere må anses for tidssvarende i forhold til de forudsætninger, der forelå i 1986 som grundlag for fastlæggelse af 100.000 kr. som værdigrænse. I forhold til forbrugerprisindekset svarer 100.000 kr. i 1986 til 169.896 kr. i 2010, hvor lovforslaget foreslås at træde i kraft. Hvis værdigrænsen hæves, vil det betyde en indskrænkning af lovens anvendelsesområde, fordi der vil være flere kulturgenstande, der ikke længere er omfattet af værdigrænsen. I kombination med en ændring af aldersgrænsen (se nedenfor), der indebærer en udvidelse i lovens anvendelsesområde, vil forhøjelsen af værdigrænsen samlet set afbalancere lovens nye anvendelsesområde i forhold til hvilke kulturgenstande, der er omfattet.

Kulturministeriet finder, at en værdigrænse på 150.000 kr., der årligt reguleres under hensyn til forbrugerprisindekset, vil være mere tidssvarende og vil bidrage til en hensigtsmæssig afgrænsning af de beskyttelsesværdige kulturgenstande. I de særlige tilfælde, hvor Kulturværdiudvalget måtte ønske at lade loven finde anvendelse for kulturgenstande, der ikke opfylder den højere beløbsgrænse, er der fortsat mulighed for at forelægge spørgsmålet for kulturministeren i henhold til lovens § 2, stk. 4.

Praktiske hensyn taler for, at også den nye værdigrænse i udgangspunktet bliver et rundt tal, der er let for branchen at huske og let for Kulturværdiudvalget at administrere. I den forbindelse bør det nævnte forbrugerprisindeks bruges som rettesnor, men ikke som afgørende indikator i forhold til fastlæggelsen af den konkrete værdigrænse. Kulturministeriet finder endvidere behov for at kunne foretage en årlig regulering af beløbsgrænsen i § 2, stk. 1, nr. 2, som følge af den almindelige prisudvikling. Reguleringen fastsættes årligt i bekendtgørelse og vil også blive offentliggjort på Kulturværdiudvalgets hjemmeside.

3.1.2.2. Aldersgrænse

Kulturværdiudvalget har i henvendelsen til ministeriet foreslået, at kulturværdilovens anvendelsesområde udvides, ved at aldersgrænsen ændres.

Siden 1987 har der været et betydeligt antal sager, der er blevet omfattet af loven i henhold til undtagelsesbestemmelsen i § 2, stk. 4, og som har omfattet kulturgenstande, der har været yngre end 100 år, hvilket således understøtter behovet for en nedsættelse af alderskriteriet fra 100 år til 50 år. Hvis aldersgrænsen nedsættes, vil undtagelsesbestemmelsen i højere grad være forbeholdt de helt særlige tilfælde, hvor hensynet til sikring af landets kulturarv må sættes over hensynet til den individuelle ejer, uanset at lovens almindelige alders- og værdigrænser ikke er opfyldt, således som det blev forudsat ved lovens vedtagelse i 1986.

Den foreslåede ændring af aldersgrænsen skal også ses i lyset af, at kulturværdier, der er under 100 år gamle, inden for det seneste årti har vakt en øget interesse, som dels har givet sig udslag i ganske høje markedspriser, dels afspejler, at de i højere grad end tidligere anses for at tilhøre den uomstuelige kulturarv, som er beskyttelsesværdig i forhold til lovens formål.

Der kan henvises til dansk sølvtøj, malerier og arkitekttegnede møbler fra det 20. århundredes første halvdel i den verdenskendte danske designtradition. Såkaldte prototyper for designprodukter vil dermed også kunne være omfattet af loven. For så vidt angår møbler, kan således fremhæves de ældste producerede typer og de såkaldte snedkermøbler, hvoraf der undertiden kun eksisterer et enkelt eksemplar. Også udlandet viser stor interesse for dansk design fra det 20. århundrede, hvilket har medført, at mange enkeltgenstande lovligt er blevet udført i løbet af de senere år.

Hertil kommer, at en ændring af kulturværdilovens aldersgrænse vil medføre, at kulturværdiloven på dette punkt kan tage hensyn til EU-reglerne, hvorefter 50-årsgrænsen er den laveste og den, der generelt gælder for genstande, der ikke specifikt er nævnt i bilaget til henholdsvis lov og forordning. (EU-reglerne er nærmere beskrevet ovenfor under pkt. 2).

Den foreslåede ændring af aldersgrænsen vil betyde, at flere kulturgenstande pr. definition vil blive omfattet af loven, men ikke nødvendigvis, at udvalget vil nedlægge flere udførselsforbud og foretage flere erhvervelser efter § 11. Det skyldes, dels at lovens undtagelsesbestemmelse, § 2, stk. 4, som nævnt i vidt omfang har været bragt i anvendelse i tilfælde, hvor aldersgrænsen ikke har været opfyldt, dels at værdigrænsen fortsat vil begrænse antallet af omfattede kulturgenstande.

3.1.3. Forslag

Efter en samlet vurdering finder Kulturministeriet grundlag for at hæve den eksisterende værdigrænse til 150.000 kr. under henvisning til den almindelige prisudvikling. Desuden foreslås det, at værdigrænsen årligt reguleres under henvisning til den generelle prisudvikling, dvs. det af Danmarks Statistik offentliggjorte forbrugerprisindeks. Endvidere finder Kulturministeriet, at lovens nuværende aldersgrænse bør ændres til 50 år, således at flere genstande fra det 20. århundrede omfattes af loven.

3.2. Bemyndigelse til fastsættelse af regler om auktionshuse.

3.2.1. Gældende ret

Efter § 5, stk. 2, kan kulturministeren fastsætte regler om kulturværdiudvalgets virksomhed. Det er sket ved bekendtgørelse nr. 404 af 11. juni 1987 om sikring af kulturværdier i Danmark. I henhold til bekendtgørelsens § 9 har Kulturværdiudvalget indgået aftaler med visse auktionshuse om fremsendelse af de trykte kataloger forud for auktionernes afholdelse. Herved kan udvalget foretage en systematisk gennemgang af de genstande, der udbydes på auktion, i relation til kulturværdilovens bestemmelser og i givet fald tage udførselsforbehold og evt. nedlægge udførselsforbud for udvalgte genstande.

I dag består proceduren i, at auktionshuset straks efter hammerslag underretter den byder, som har købt genstanden, om, at udvalget har meddelt, at en forelæggelse for udvalget er påkrævet, hvis genstanden ønskes udført af landet. Hvis den pågældende køber derefter ønsker at udføre genstanden af Danmark, ansøger auktionshuset på vegne af køberen om tilladelse til udførsel. Hvis udvalget finder, at genstanden ikke må udføres, nedlægges udførselsforbud, og der fremsættes et tilbud om overtagelse af genstanden til hammerslagspris med tillæg af købsomkostningerne, jf. bekendtgørelsens § 10.

I forhold til internetauktioner har Kulturværdiudvalget i dag ikke en tilsvarende systematisk kontrol med de udbudte genstande, og auktionshusene har ikke pligt til at orientere køberen om, at vedkommende skal være opmærksom på at søge om udførselstilladelse for en kulturgenstand, hvis den er omfattet af loven og ønskes udført.

Udbydere af traditionelle auktioner er omfattet af lov om offentlig auktion ved auktionsledere (auktionsloven), mens udbydere af internetauktioner er omfattet af anden lovgivning, herunder forbrugeraftaleloven og købeloven, og dermed undergivet Forbrugerombudsmandens tilsyn.

3.2.2. Overvejelser

Som følge af den generelle udvikling i auktionsbranchen, herunder udbredelsen af internetbaserede auktioner, inden for det seneste årti, er det Kulturværdiudvalgets opfattelse, at der er behov for en udvidet regelfastsættelse, som bidrager til udvalgets muligheder for en systematisk overvågning af de udbudte genstande i relation til kulturværdilovens bestemmelser. Endvidere finder udvalget grundlag for regelfastsættelse, som bidrager til øget opmærksomhed og kendskab til de danske og EU-retlige regler for udførelse af kulturgenstande.

I 2007 har UNESCO i samarbejde med Interpol og den internationale museumsorganisation ICOM udsendt et brev til medlemslandene med en række gode råd om handel med kulturgenstande, der sælges på internettet. Baggrunden er den stigende handel på internettet, hvor der købes og sælges kulturgenstande også på tværs af landegrænserne. Kulturværdiudvalget har understreget over for ministeriet, at anbefalingerne generelt stemmer overens med udvalgets vurderinger af forholdene.

UNESCO anbefaler bl.a. medlemslandene at etablere en central enhed, der overvåger salg af kulturgenstande på internettet. Kulturværdiudvalget deler synspunktet om, at der bør være en nøjere kontrol med de kulturgenstande, der udbydes på internetauktioner. Imidlertid vurderer Kulturværdiudvalget, at en systematisk myndighedskontrol, der svarer til den, som udvalget udøver, for så vidt angår de traditionelle auktioner, vil være vanskelig at gennemføre.

Det skyldes primært ressourcemæssige forhold, fordi det i praksis er særdeles vanskeligt at holde øje med det ret betydelige antal genstande af enhver art, der til stighed udbydes til salg på internetauktionerne. I modsætning til de traditionelle auktioner, hvor overvågningen sker via udvalgets regelmæssige kataloggennemgang, har de internetbaserede auktioner en anden uforudsigelighed og uregelmæssighed. Det gør det vanskeligt for Kulturværdiudvalget konstant at have et klart og sikkert billede af, om der er genstande, der kunne omfattes af kulturværdiloven. På den anden side falder størstedelen af de genstande, der i dag udbydes på internetauktion, ikke ind under kulturværdiloven på grund af deres alder og værdi.

Imidlertid må omfanget af internetauktioner anses for stigende. Eksempelvis findes der i dag auktionshuse, der udelukkende formidler køb og salg på internettet, og denne udvikling vurderes delvist at ske på bekostning af den traditionelle auktionsform. Uanset at de traditionelle auktioner og internetauktioner som nævnt ellers er undergivet forskellig lovgivning, er der i forhold til kul-

turværdiloven grund til at sidestille de to auktionsformer.

Auktionsbranchen, dvs. både auktionslederforeningen og repræsentanter fra auktionshuse, der alene udbyder internetauktioner, var på det under pkt. 2 nævnte møde den 1. september 2009 positivt indstillet over for tiltag, der kan bidrage til overholdelsen af kulturværdilovens udførselsbestemmelser mv.

3.2.3. Forslag

Kulturministeriet finder, at der er behov for en mere effektiv overvågning af de genstande, der i dag udbydes på især internetauktion. Med henblik herpå finder Kulturministeriet det hensigtsmæssigt at udvide den allerede eksisterende hjemmel i loven til fastsættelse af regler om udvalgets virksomhed.

I lyset af den nævnte udvikling i auktionsbranchen foreslås det således, at kulturministeren bemyndiges til at fastsætte regler om, at auktionshuse skal informere Kulturværdiudvalget, når der udbydes kulturgenstande, der er omfattet af loven, og om at auktionshuse skal informere købere af sådanne genstande om regler for udførelse. Det gælder både genstande, der udbydes på de traditionelle auktioner og på internetauktionerne, der i relation til kulturværdiloven dermed sidestilles.

Det er således hensigten, at auktionshusene i bekendtgørelsen pålægges en forpligtelse til af egen drift at gøre Kulturværdiudvalget opmærksom på de udbudte kulturgenstande, der omfattes af lovens almindelige bestemmelser i § 2, stk. 1 og 2, samt informere kunder om danske og EU-retlige regler om udførelse.

Det er ikke hensigten i den forbindelse at pålægge auktionshusene store økonomiske udgifter eller i øvrigt give anledning til ressourcemæssige problemer, idet de dertil knyttede administrative opgaver i vidt omfang ventes at kunne løses elektronisk og automatisk.

Regelfastsættelsen vil ske som led i en almindelig revision af den nuværende bekendtgørelse, idet arbejdet hermed, herunder drøftelser med de berørte parter, forventes indledt efter lovforslagets vedtagelse. Reglerne skal supplere allerede igangværende og fremtidige informationsinitiativer, som iværksættes fra myndighedsside med henblik på bekæmpelse af den ulovlige handel med kulturgenstande, herunder ulovlig eksport af kulturgenstande.

Kulturministeriet finder, at der med de foreslåede bemyndigelsesbestemmelser er mulighed for at tilgodese en af anbefalingerne fra UNESCO om handel med kulturgenstande på internettet.

3.3. Sagsbehandlingsfrist

3.3.1. Gældende ret

Det følger af kulturværdilovens § 6, stk. 2, at såfremt afgørelse om udførselstilladelse ikke er meddelt senest 3 måneder efter modtagelsen af en ansøgning, betragtes udførselstilladelsen som givet. Udvalgets behandling af en ansøgning om udførselstilladelse gennemføres normalt inden for en 1 måned, jf. bekendtgørelsens § 7, stk. 1.

I sager om erhvervelse af kulturgenstande som følge af udførselsforbud, jf. lovens § 11, skal udvalget sørge for at tilvejebringe midler med henblik på at kunne fremsætte et tilbud om at erhverve genstanden. Da kulturværdiloven blev vedtaget i 1986, blev der oprettet en årlig bevilling på finansloven til køb af kulturværdier, som også kunne suppleres med private fondsmidler. Fra 2002 bortfaldt imidlertid denne bevilling. Udgifter til erhvervelse kan nu afholdes af den statslige institution, under hvis område kulturgenstanden hører, men erhvervelse kan fortsat også ske via fondsmidler.

3.3.2. Overvejelser og forslag

I løbet af årene er det i visse tilfælde blevet vanskeligere for Kulturværdiudvalget at overholde 3-måneders fristen. Udvalgets opsøgende arbejde med at tilvejebringe fondsmidler til erhvervelse af kulturværdier kan være tidskrævende og kan undertiden tage længere tid end de nuværende 3 måneder.

I sager om ansøgning om udførselstilladelse, hvor udvalget har behov for at indhente en udtalelse om genstandens kulturhistoriske værdi fra særligt sagkyndige, jf. bekendtgørelsens § 5, stk. 2, kan dette også forlænge sagsbehandlingen. Dertil kommer, at der efter omstændighederne skal foretages partshøring over de indhentede oplysninger i henhold til forvaltningsloven.

Af forarbejderne til kulturværdiloven, der trådte i kraft den 1. januar 1987 samtidig med forvaltningslovens regler om partshøring, fremgår det ikke umiddelbart, om der ved fastsættelsen af sagsbehandlingsfristen på 3 måneder var taget højde for gennemførelse af de nye parts-høringsregler – der dog i et vist omfang allerede fulgte af god forvaltningsskik.

Under henvisning til ovenstående har Kulturværdiudvalget foreslået, at udvalget i særlige situationer har mulighed for en længere sagsbehandlingstid, således at fristen kan forlænges i indtil 6 måneder, idet udvalget dog fortsat som hidtil vil tilstræbe at behandle ansøgninger om udførselstilladelser inden for 1 måned efter modtagelsen, jf. bekendtgørelsens § 7, stk. 1. En for-

længelse af sagsbehandlingstiden kan således kun ske i undtagelsestilfælde.

Kulturministeriet støtter på den nævnte baggrund Kulturværdiudvalgets forslag.

3.4. Bemyndigelse til fastsættelse af regler om Kulturværdiudvalgets sagsbehandling i særlige tilfælde.

3.4.1. Gældende ret

I kulturværdilovens § 7 er nævnt to tilfælde, hvor udførselstilladelse til kulturgenstande, der er omfattet af § 2, stk. 1 og 2, skal gives. Det gælder, såfremt ejeren godtgør, at genstanden er skabt uden for Danmark og indført hertil inden for de sidste 100 år (hvilket i dette lovforslag foreslås ændret til 50 år), og når ejeren godtgør, at genstanden ønskes udført som en del af ejerens indbo i forbindelse med hans varige bosættelse uden for Danmark.

3.4.2. Overvejelser og forslag

Kulturværdiudvalget har henledt opmærksomheden på, at der i disse tilfælde er behov for at kunne lette sagsbehandlingen. Ejeren har således altid krav på at modtage en udførselstilladelse, men det skal i hvert tilfælde ske på baggrund af en konkret ansøgning. For professionelt handlende i dele af branchen kan denne procedure være unødigt omstændelig, især når det drejer sig om et større antal ansøgninger om udførsel. Bestemmelsen er begrundet i, dels at Kulturværdiudvalget gerne vil orienteres i de pågældende tilfælde, dels at ejeren kan fremvise en udførselstilladelse for genstanden over for toldmyndigheder mv.

Kulturministeriet finder, at der er behov for, at ministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler på dette område, således at der i den forestående revision af bekendtgørelsen fastlægges en procedure, der kan lette sagsbehandlingen i de to situationer, hvor Kulturværdiudvalget skal give tilladelse til udførsel.

3.5. Forhøjelse af strafferamme

3.5.1. Gældende ret

Overtrædelser af den nuværende kulturværdilov straffes med bøde.

3.5.2. Overvejelser og forslag

I lyset af, at ulovlige udførsler af kulturgenstande betragtes med stigende alvor i Danmark og på internatio-

nalt plan, har Kulturværtdiudvalget foreslået, at strafferammen hæves til fængsel i indtil 1 år.

En anden væsentlig grund til at forhøje strafferammen er, at en overtrædelse af loven kan give den pågældende person en meget betydelig økonomisk gevinst, blandt andet som følge af stigende markedspriser på de særligt fremragende kulturgenstande, der typisk også er omfattet af loven. Den højere strafferamme foreslås derfor at gælde, såfremt overtrædelsen er begået med forsæt, og der i øvrigt foreligger skærpende omstændigheder. Kravet om skærpende omstændigheder kan således være opfyldt, hvis der er opnået eller tilsigtet en økonomisk fordel for den pågældende selv eller andre. Bestemmelsen kan også anvendes, hvis der er tale om en person, der er professionelt handlende. Der bør således kunne stilles højere krav til personer, der virker inden for branchen end til personer udenfor.

I museumslovens § 40 a, stk. 2, er straffen for overtrædelse af loven, hvis tilsvarende betingelser er opfyldt, også fængsel i indtil 1 år. Kulturministeriet finder, at det vil være hensigtsmæssigt at have den samme strafferamme i disse to love, der har ennemæssig sammenhæng, og hvor lovovertrædelserne kan anses for at være af sammenlignelig karakter.

3.6. Forlængelse af forældelsesfrist

3.6.1. Gældende ret

Som nævnt straffes overtrædelse af lovens udførelsesbestemmelser med bøde i henhold til § 13 i den nuværende kulturværdilov. Efter straffelovens § 93, stk. 1, nr. 1, gælder en forældelsesfrist på 2 år, når der ikke er hjemlet højere straf end fængsel i 1 år.

3.6.2. Overvejelser

Kulturværtdiudvalget har oplyst, at det finder behov for, at netop overtrædelser af kulturværdiloven er omfattet af en længere forældelsesfrist end 2 år.

Kulturværtdiudvalget har henvist til, at udvalget har kendskab til et par sager, heraf den seneste fra 2007, hvor politiet har måttet opgive tiltale mod en person, der havde overtrådt kulturværdilovens udførselsbestemmelser, alene som følge af forældelse af strafansvaret. I begge sager havde en længere forældelsesfrist formentlig kunnet ændre sagernes udfald.

Overtrædelser af kulturværdiloven opdages sjældent på gerningstidspunktet eller umiddelbart derefter. En overtrædelse af loven opdages typisk først, når den pågældende kulturgenstand udbydes til salg eller på anden vis udstilles offentligt. Ellers kan de fleste kulturgen-

stande, der er udført i strid med kulturværdiloven, let holdes skjult for offentligheden og fra myndighedernes kendskab i årevis.

Den foreslåede forlængelse af forældelsesfristen skal også ses i sammenhæng med forhøjelsen af strafferammen, jf. pkt. 3.5. Begge ændringer skal således bidrage til at fastholde og udbygge kulturværdilovens gennemslagskraft, herunder virke præventivt i forhold til evt. fremtidige overtrædelser af lovens udførselsbestemmelser.

3.6.3. Forslag

Kulturministeriet foreslår, at der gennemføres en 5-årig forældelsesfrist i kulturværdiloven, hvorved forældelsesfristen i straffelovens § 93, stk. 1, nr. 1, fraviges. Der henvises i den forbindelse til, at museumsloven, der bl.a. regulerer ændringer i fortidsminders tilstand, i § 40 a, stk. 6, har en tilsvarende højere forældelsesfrist for overtrædelser af visse dele af loven. Ved også at indsætte en 5-årig forældelsesfrist i kulturværdiloven skabes således også på dette punkt en parallelitet mellem de to beslægtede love.

4. Økonomiske konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget har ikke økonomiske konsekvenser for det offentlige.

5. Administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget indebærer, at lovens anvendelsesområde indskrænkes i et vist omfang, idet værdigrænsen for de genstande, der er omfattet af loven, hæves. På den anden side udvides lovens anvendelsesområde også i en vis udstrækning, idet loven fremover også vil omfatte kulturgenstande, der er 50 år og derover. Samlet set ventes ændringerne ikke umiddelbart at give anledning til særlige administrative konsekvenser for Kulturværtdiudvalget, da der ikke forventes at blive fremsat hverken væsentligt flere eller færre udførselsforbehold eller nedlagt flere eller færre udførselsforbud. Som følge af lovforslagets bemyndigelsesbestemmelser vil det eksisterende samarbejde med de enkelte auktionshuse kunne blive udbygget.

6. Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet

Der ventes ikke økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.

7. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Lovforslaget indebærer, at det eksisterende samarbejde mellem Kulturværldiudvalget og auktionshusene om kataloggennemgang forventes udvidet som følge af lovforslagets bemyndigelsesbestemmelser. Der er således hjemmel til administrativt at fastsætte regler om, at auktionshusene skal informere Kulturværldiudvalget, når der udbydes kulturgenstande, der er omfattet af loven, og om at auktionshuse skal informere købere af disse genstande om regler for udførsel. Regelfastsættelsen vil forudsætte en fornyet inddragelse af branchen, som således vil få indflydelse på det nærmere indhold heraf.

8. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget har den administrative konsekvens for borgere (privatpersoner), at der fremover skal søges om udførselstilladelse for kulturgenstande på 50 år og derover (i stedet for 100 år), og som har en værdi på mere end 150.000 kr. (i stedet for 100.000 kr.)

12. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/ mindre udgifter	Negative konsekvenser/ merudgifter
Økonomiske konsekvenser for det offentlige	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for det offentlige	Ingen	Ingen
Økonomiske for erhvervslivet	Der ventes ikke økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet		Det eksisterende samarbejde mellem Kulturværldiudvalget og auktionshusene om kataloggennemgang forventes udvidet som følge af lovforslagets bemyndigelsesbestemmelser. Der er således hjemmel til administrativt at fastsætte regler om, at auktionshuse skal informere Kulturværldiudvalget, når der udbydes kulturgenstande, der er omfattet af loven, og om at auktionshuse skal informere købere af disse genstande om regler for udførsel.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1.

Det foreslås, at der i § 2, stk. 1, nr. 2, fremover gælder en beløbsgrænse på 150.000 kr. samt en generel aldersgrænse for kulturgenstande, der er omfattet af loven, på 50 år. Baggrunden er, at det af flere årsager ikke længere

9. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ikke miljømæssige konsekvenser.

10. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget har ikke EU-retlige konsekvenser.

11. Høring

Lovforslaget har været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer:

Auktionslederforeningen, Dansk Kunst og Antikvitetshandler Union, Gallerisammenslutningen, Den Danske Antikvarboghandlerforening, Organisationen Danske Museer, Kulturværldiudvalget, Kulturarvsstyrelsen, Bruun Rasmussens Auktioner, Lauritz.com, Høiland Auktioner, Sotheby's Auktioner (København).

findes fyldestgørende at have de hidtil gældende værdi- og aldersgrænser for kulturgenstande, der omfattes af loven.

Ændringen af værdigrænsen indebærer, at kulturgenstande fremover skal have en værdi på 150.000 kr. eller derover for at være omfattet af loven, se dog nedenfor til nr. 3.

Baggrunden herfor er den almindelige prisudvikling siden 1987. I forhold til de nuværende forhold vil det

betyde, at lovens anvendelsesområde indskrænkes, idet der dog i særlige tilfælde fortsat er mulighed for at anvende lovens § 2, stk. 4, hvorefter kulturministeren kan beslutte, at loven anvendes på en kulturgenstand, selvom denne ikke opfylder de almindelige alders- og værdigrænser.

En nedsættelse af kulturværdilovens aldersgrænse vil medføre, at kulturværdiloven på dette punkt tager hensyn til EU-reglerne, hvor der er fastsat beløbs- og aldersgrænser, idet 50-års-grænsen er den laveste og den, der generelt gælder for genstande, der ikke specifikt er nævnt.

Til nr. 2.

Den foreslåede ændring af § 2, stk. 4, har ingen indholdsmæssig betydning, men er alene udtryk for en ajourføring af sprogbrugen, idet »kulturministeren« i dag er den rette titel at anvende.

Til nr. 3.

Det foreslås i § 2 at indsætte som stk. 5, at værdigrænsen reguleres årligt pr. 1. januar efter udviklingen i det af Danmarks Statistik offentliggjorte forbrugerprisindeks. Reguleringen fortages på grundlag af forbrugerprisindeksets årgennemsnit i forhold til det foregående år. Beløbet afrundes til nærmeste hele 1000 kr.

Til nr. 4.

Det foreslås at indsætte som stk. 6, at reguleringen vil blive fastsat i bekendtgørelse.

Til nr. 5.

Denne nyaffattelse af den eksisterende bemyndigelsesbestemmelse i § 5, stk. 2, skal ses under henvisning til den generelle udvikling i auktionsbranchen, herunder udbredelsen af internetbaserede auktioner, inden for det seneste årti. Med bestemmelsen indføres der hjemmel til regelfastsættelse om, at auktionshuse – af egen drift – skal informere Kulturværdiudvalget, når der udbydes kulturgenstande, der er omfattet af loven, og om at auktionshuse skal informere købere af sådanne genstande om regler for udførsel. Det vil sige både danske og EU-retlige regler, og det gælder, uanset om kulturgenstanden udbydes på en traditionel auktion eller på internetauktion.

Allerede i dag er der i loven hjemmel til, at kulturministeren kan udstede regler om udvalgets virksomhed, hvilket som nævnt er sket ved bekendtgørelse nr. 404 af 11. juni 1987 om sikring af kulturværdier i Danmark. Som følge heraf har Kulturværdiudvalget bl.a. indgået

aftaler med visse auktionshuse om systematisk gennemgang af de genstande, der udbydes på auktion, i relation til kulturværdilovens bestemmelser. En sådan myndighedskontrol praktiseres ikke i dag i forhold til internetauktionerne, jf. ovenfor.

Til nr. 6.

Det foreslås i § 6 at indsætte som stk. 4, at Kulturværdiudvalget i særlige tilfælde kan forlænge den almindelige sagsbehandlingsfrist, der er på 3 måneder, til maksimalt 6 måneder for meddelelse af udførselstilladelse, jf. § 6, stk. 2. Det skyldes, at det i løbet af årene er blevet vanskeligere for Kulturværdiudvalget i særlige tilfælde at overholde fristen på 3 måneder.

I sager om ansøgning om udførselstilladelse, hvor udvalget har behov for at indhente en udtalelse om genstandens kulturhistoriske værdi fra særligt sagkyndige, kan dette forlænge sagsbehandlingen. Dertil kommer, at der efter omstændighederne skal foretages partshøring over de indhentede oplysninger i henhold til forvaltningsloven.

Endvidere kan udvalgets opsøgende arbejde med at tilvejebringe fondsmidler til erhvervelse af kulturværdier være tidskrævende og undertiden tage længere tid end de nuværende 3 måneder. Det understreges, at udvalget dog normalt skal behandle ansøgninger om udførselstilladelser inden for 1 måned efter modtagelsen, jf. bekendtgørelsens § 7, stk. 1.

Til nr. 7.

Den foreslåede ændring af § 7, stk. 1, nr. 1, skal ses i sammenhæng med, at aldersgrænsen i lovens § 2, stk. 1, nr. 2, fremover er 50 år. Dermed er begge bestemmelser ændret fra 100 år til 50 år.

Til nr. 8.

Det foreslås i § 7 at indsætte som stk. 2, at kulturministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om sagsbehandling i sager om udførsel i de tilfælde, der er nævnt i lovens § 7, stk. 1. Det drejer sig om det tilfælde, hvor ejeren godtgør, at genstanden er skabt uden for Danmark og indført hertil inden for de sidste 100 år (hvilket i dette lovforslag foreslås ændret til 50 år), eller når ejeren godtgør, at genstanden ønskes udført som en del af ejerens indbo i forbindelse med hans varige bopættelse uden for Danmark.

Den eksisterende bestemmelse i § 7, stk. 1, skyldes, dels at Kulturværdiudvalget gerne vil orienteres i de pågældende tilfælde, dels at ejeren kan fremvise en udfør-

selstilladelse for genstanden over for toldmyndigheder mv.

Den foreslåede ændring skyldes et behov for at kunne lette sagsbehandlingen i disse to helt særlige tilfælde, hvor ejeren altid har krav på at modtage en udførselstilladelse efter at have fremsendt en ansøgning. Undertiden kan denne procedure opleves som unødigt omstændelig, især hvis den handlende ofte må sende et større antal ansøgninger om udførsel. Regelfastsættelsen vil f.eks. kunne omfatte bestemmelser om, at en samlet ansøgning i den omtalte situation er tilstrækkelig, eller at en ansøgning i visse bestemte tilfælde er unødvendig.

Til nr. 9.

Det foreslås i § 13 at indsætte som stk. 2, at straffesammen i loven forhøjes til fængsel i indtil 1 år, såfremt overtrædelserne er begået med forsæt, og der i øvrigt foreligger skærpende omstændigheder.

Ændringen skal ses i lyset af, at ulovlige udførsler af kulturværdier betragtes med stigende alvor i Danmark og på internationalt plan. Endvidere kan en overtrædelse af loven give den pågældende person en meget betydelig økonomisk gevinst, blandt andet som følge af stigende markedspriser på de særligt fremragende kulturgenstande, der typisk også er omfattet af loven. Det må således ikke kunne »betale sig« at overtræde kulturværdiloven, hvorfor den hidtidige bødestraf i visse grove tilfælde ikke længere findes tilstrækkelig. Kravet om skærpende omstændigheder kan være opfyldt, hvis der er opnået eller tilsigtet en økonomisk fordel for den pågældende selv eller andre, men det er ikke afgørende, om overtrædelserne kan anses for økonomisk motiveret. Som en skærpende omstændighed kan også nævnes den situation, hvor det er professionelt handlende, der har overtrådt loven. Der bør således kunne stilles højere krav til per-

soner, der virker inden for branchen end til personer udenfor.

Af den foreslåede stk. 3 følger, at der kan pålægges selskaber mv. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens kapitel 5. Der kan således opstå den situation, at det ikke er en fysisk person, som har overtrådt loven. Den situation skal også kunne omfattes af loven med den følge, at der kan pålægges straf.

Med stk. 4. foreslås det, at der fastsættes en 5-årig forældelsesfrist for strafansvaret for overtrædelser af kulturværdiloven, hvorved forældelsesfristen på 2 år i straffelovens § 93, stk. 1, nr. 1, fraviges.

Overtrædelser af kulturværdiloven opdages sjældent på gerningstidspunktet eller umiddelbart derefter. En overtrædelse af loven opdages typisk først, når den pågældende kulturgenstand udbydes til salg eller på anden vis udstilles offentligt. Ellers kan kulturgenstande, der er udført i strid med kulturværdiloven, let holdes skjult for offentligheden og fra myndighedernes kendskab i årevis.

Til § 2

Til nr. 1.

Det foreslås i stk. 1, at ændringsloven træder i kraft 1. marts 2010.

Til nr. 2.

Af bestemmelsen i stk. 2 følger den overgangsregel, som foreslås gennemført som følge af lovforslagets vedtagelse. Loven finder således ikke anvendelse på ansøgninger om udførsel af kulturgenstande, der er indgået før lovens ikrafttræden.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

*Gældende formulering**Lovforslaget***§ 1**

I lov nr. 332 af 4. juni 1986 om sikring af kulturværdier i Danmark, som ændret ved lov nr. 473 af 7. juni 2001, foretages følgende ændringer:

§ 2. Loven omfatter følgende kulturværdier, der ikke er i offentligt eje:

2) kulturgenstande, som har en værdi på 100.000 kr. eller derover, og som er ældre end 100 år.

Stk. 4. Stiller kulturværdiudvalget, jfr. § 5, forslag herom, kan ministeren for kulturelle anliggender, når særlige omstændigheder taler derfor, beslutte, at loven anvendes på en kulturgenstand, der ikke er omfattet af loven.

§ 5. stk. 2. Ministeren for kulturelle anliggender kan fastsætte regler om kulturværdiudvalgets virksomhed.

§ 6. En ansøgning om udførselstilladelse skal indeholde en udførlig beskrivelse af genstanden og dens oprindelse samt ledsages af en værdiansættelse og af et fotografi af genstanden i 2 eksemplarer. Det sidstnævnte gælder dog ikke, hvis ansøgningen vedrører bøger, arkivalier og lignende. Genstanden skal efter anmodning kunne besigtiges.

1. I § 2, *stk. 1, nr. 2*, ændres »100.000 kr.« til: »150.000 kr.«, og »100 år« ændres til: »50 år«.

2. I § 2, *stk. 4*, ændres »ministeren for kulturelle anliggender« til: »kulturministeren«.

3. I § 2 indsættes som *stk. 5*:

»Det i stk. 1, nr. 2, nævnte beløb reguleres årligt pr. 1. januar efter udviklingen i det af Danmarks Statistik offentliggjorte forbrugerprisindeks. Reguleringen foretages på grundlag af forbrugerprisindeksets årsgennemsnit i forhold til det foregående år. Beløbet afrundes til nærmeste hele 1000 kr.«

4. I § 2 indsættes som *stk. 6*:

»Kulturministeren bekendtgør årligt reguleringen, jf. stk. 5.«

5. § 5, *stk. 2*, affattes således:

»Kulturministeren kan fastsætte regler om kulturværdiudvalgets virksomhed, herunder fastsætte regler om, at auktionshuse skal informere Kulturværdiudvalget, når der udbydes kulturgenstande, der er omfattet af loven, og om at auktionshuse skal informere købere af sådanne genstande om regler for udførsel.«

Stk. 2. Såfremt afgørelsen ikke er meddelt senest 3 måneder efter modtagelsen af en ansøgning som nævnt i stk. 1, betragtes udførselstilladelse som givet. Kulturværdiudvalget udsteder en erklæring herom.

Stk. 3. Stk. 2 finder ikke anvendelse, hvis en anmodning om adgang til at besigtige genstanden ikke er imødekommet.

§ 7. Udførselstilladelse til kulturgenstande, der er omfattet af § 2, stk. 1, og 2, skal gives i følgende tilfælde:

- 1) Når ejeren godtgør, at genstanden er skabt uden for Danmark og indført hertil inden for de sidste 100 år.
- 2) Når ejeren godtgør, at genstanden ønskes udført som en del af ejerens indbo i forbindelse med hans varige bosættelse uden for Danmark.

§ 13. Med bøde straffes den, der overtræder § 3, stk. 1, eller § 4.

6. I § 6 indsættes som *stk. 4*:

»*Stk. 4.* Kulturværdiudvalget kan dog forlænge sagsbehandlingsfristen i stk. 2 i indtil 6 måneder, hvis særlige omstændigheder taler for det.«

7. I § 7, *stk. 1, nr. 1*, ændres »100 år« til: »50 år«.

8. I § 7 indsættes som *stk. 2*:

»Kulturministeren kan fastsætte nærmere regler om sagsbehandling i sager om udførsel i de tilfælde, der er nævnt i stk. 1.«

9. I § 13 indsættes som *stk. 2 - 4*:

»*Stk. 2.* Straffen kan stige til fængsel i indtil 1 år, såfremt overtrædelsen er begået med forsæt, og der i øvrigt foreligger skærpende omstændigheder.

Stk. 3. Der kan pålægges selskaber mv. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens kapitel 5.

Stk. 4. Forældelsesfristen for strafansvaret er 5 år for overtrædelse af denne lov.«

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft 1. marts 2010.

Stk. 2. Loven finder ikke anvendelse på ansøgninger om udførsel af kulturgenstande, der er indgået før lovens ikrafttræden.